

אכתה קוס ארותי

בכר נתבקשתי למצוא הרבה תפסים ארוכים, אבל על תכשית שאבדו בנסיבות כאלה עוד לא שמעתי בבקשה:

ביום ראשון, יום מישחק הכדורגל בין חרות ישראל ואנגליה הצעירה, נודמו להיות בשעות הצהריים בברית-השהיה תל-אביב. אחת הנערות מצאה חן בעיני, לא הצלחתי לדובבה. נערה זו התהדרת שלוש נערות אחרות; בגדיהם שלהם בצבע סגול עם נקודות, בלי כובעים. נערה זו ניסתה להטביעני בעת שצמתי המים, בהיותי שוכב על גבי, אולם לא רודות מספר והנערות יצאו מהמים. אני יצאתי, כי מיהרתי למישחק ברכת

אלא את היא אותה נערה, ומתחשק לך שרשם את מלאכת ההטבעה שלא הצליחה, כלי לכתוב אל (1184/46). זאת לא תהיה זאכה קשה, כי הוא ירושלמי. והפעם, טב שתבחרי יום שאין בו שום מישחק ורגל.

★ ★ ★
לא מעניינת, האוירה

גם בארזים, כפי שתיוכחו, נפלה השלכת המבקשים את עזרתי הפעם הם שביעיה ברה תיים, המעידים על עצמם כי הם די צלחים. כולם סימרו את שירותם הצבאי שנה האחרונה והם מעוניינים להתקשר עם רות (1184/47). לשם בילוי חברתי ברה הנעימה ביותר.

הם כבר עברו כמה חברות, אך כפי היתה לא מצאו את האוירה שתעניין אותם. התאגדו כדי להקים חברה משלהם, שתמצא את שורת הבילוי נטולת הריק.

★ ★ ★
הבחינות המתקרבות

היא גימנוסטיקה, היא בת 18 והיא יודעת לרקוד היטב, כן כותבת (1184/48): "גילי יש בו חיות, אביביות וחדות-חיים. וכי תמי אוכל לשוב לאותן תחושות תמימות ונגונות על יפי החיים? ומתי שוב אביט ליהם דרך משקפיים כה רודים?"

מה שהיא רוצה במיוחד לראות דרך משקפיה הוא סטודנט. זה יצור נערץ עליה. כל בתנאי שיהיה על הגובה 175 סנטימטר לפחות. הוא צריך להיות רציני, עם זמור; בעל שקט עם נימוסין; וגם בעל כול. בתנאים אלה, היא מבטיחה, מובטח לו יוכל לשוב אותה בקלות.

אני בגילה חשבתי על הבחינות המתקרבות.

★ ★ ★
הוא נשבר, סוף-סוף

(1184/49) היה מאתם הגיבורים שראו את כל מה שנתכת בהעולם הזה, ורק ל המדור הצנוע שלי פסח בעקביות. ופתים — נישתם! — הוא קרא פעם אחת את מדור. ואו — "פשוט התביישתי. התביישתי מעצמי, מעצם המחשבה המזוהה שצפה בי, מהמכירה הפומבית שאת עורכת לפני הקוראים, ובמחירים גבוהים כל-כך. העובדה שאני עצמי עלול להימכר במכירה מעוניינת לקנות? אם כן: "צעיר כבן 20 — מששקלו 70 ק"ג. כל ילוגרם — זול מאוד — קצת פחות 2.5 מ. משרת כיום בנח"ל, סיים תיכון ומתכוון להמשיך אחרי סיום השירות."

ובאשר לזו המוכנה לשוב לפחות אחת שבוע ליד שולחן-הכתיבה ולכתוב לו, ולעצמי אף לצאת ולשאוף מעט אויר איתו, הן לו דרישות רבות: גילה יכול לרדת עד 19, לאן שתדעה, ובלבד שלא תגויס. תתאהב, אם תרצה בכך, מוסיקה טובה, יורה יפה, ספרות נאה. אך דבר אחד הוא בקש ממנה שתדע: ליהנות מעצמה ומה טוב אותה; שתחייך אל העולם כדי שהוא יעולם) יחייך אליה.

★ ★ ★
רוב — קורקינט

המדים הם אותם מדים, רק המין התיאלי. (1184/50) הן שלוש חיילות תל-אביביות, המצהירות שהן נחמדות. הן מעוניינות להכיר צברים בעלי תכונות אלה: השכלה +

אופי + גובה + פרצוף + חברמניות + כלי רכב (— קורקינט) + תמונות.

★ ★ ★
זה מסעיר?

"אנו ארבעה חברים, חברי תנועת-נוער לשעבר, מעוניינים להכיר ארבע בנות, 16-15, רצוי דתיות (אבל לא כלי-כר) מסבית בות תל-אביב פתח-תקוה."

אם זה מסעיר אתכן, בבקשה: (1184/51).

★ ★ ★
אשת-חיה

חשבתי שהזן הזה יצא זמן מהאופנה. (1184/52) רוצה דחאק להרים את מורלו של חייל. רצוי חייל בחשבוני. אבל גם סתם היא נערה בת 17, הנמצאת בקיבוץ גלילי. שחרורת, בעלת עיניים אפורות וגובה בינוני. בעלת חוש-הומור והעיקר — חובבת בנים. "כמה שיותר הרי זה משובח", אומרת אשת-חיה זו.

המעוניין להתכתב עמה, היא מתרה, רצוי שיהיה חתיך במלוא מובנה של המלה: בעל גובה מתקבל על הדעת, חובב מוסיקה, תקליטים, סרטים וטלוויזיה-פיקניק. גילו צריך לנוע בין 20-17. רצוי, כאמור, שיהיה חייל. אבל אם פסו גיבורי-חייל בישראל, היא מוכנה לחשוב על בחור רגיל, בתנאי שהוא תואם את התאור הגיל ושישלח תמונה עם מכתבו הראשון.

★ ★ ★
מכתב מן הגולה

(1184/53) בא להוכיח את הקשרים הקוסמופוליטיים שלנו. כן, מכתב מן הגולה. על נייר לבן, לכן כשלה. כותב סטודנט מקלדי מורניה: "אני סטודנט יהודי בארצות-הברית. בן 24, גובה 179 ס"מ, גימנוסט, לרוב — קל-דעת. תחביבי החביב הוא לכתוב בדיחות."

"ב-24 לאפריל", כותב צעיר בשם עמי רב, נסתיי בשירות אריה לחיפה. במונית ישבו שתי חברות שהתלוצצו משך כל הנסיעה. הצלחתי לקנות שלאחת מהן קראו אביבה ולשניה רותי.

"שתיהן היו יפות, אולם אביבה הקטימה אותי בעיניה היפות ופניה הנעימים. כשהן ירדו מהמונית, אורו עיני. מתוך ספר שיש אביבה החזיקה ביד, נפלה תמונתה, בתלי בשות אחות.

"אני לא רוצה ממנה פרטים כי אני כמעט בטוח שתכיר או תכירי לא חסרים לה. כעת, עם פרסום התמונה, אני בטוח שיתווספו לה עוד מעריצים רבים."

לא בלי טיבה, עמירם. הקטנה באמת מקטימה.

למה, אני רוצה לדעת, לא כתב אחת לדוגמה?

"מעוניין להתכתב עם בחורה ישראלית בעלת גובה של 170 ס"מ בערך, כבת 19, אחות או לומדת להיות אחות או עובדת סוציאלית."

גו, ליבך היהודי החם אומר לך משהו?

★ ★ ★
בום! כולם! פגום?

"אני עגום בום! פסול? פגום? כלום! מדוע אם כן אפנה אליך, ככל דיכפין? טימטום? אולי. ואולי לא היו הדברים מעולם ואולי כן. כן — כן — כן לוקן! זקן-תיש זקן-הסגל זקן-דל! דל. דל עני אביון רק מוקיון

"כל מה שקרה הוא שהמוזה שלי התקלקלה. שבויעים לא ביקרה אותי, ואני מבלבל. מקולקל. מקולקל. דרושה לי באופן דחוף מוזה חדשה. הגיל — לא חשוב. הנסיון — חשוב. אבל אם אין לה, יהיה לה. ושלא תנסה לכתוב לי בתרוויים. אני שונא שירה!"

זה — במקרה שבכל זאת תחליטי — הוא (1184/54). בום! לא אומר לך כלום?

★ ★ ★
מכת השיעמום

ומן השירה, לפרווה הפרוואית ביותר. (1184/55) הן שתי נערות בנות 16 ומשהו, מראשון-לציון. שתיהן בנות אותה כיתה, המתכבבות תיאטרון, ספרות, קולנוע וטלוויזיה, ובעלות השכלה של 11 שנות לימוד.

הבחורים עמם היו רוצות להתקשר חייבים להיות לכל הפחות באותה דרגת השכלה כשלהן. גם בעלי חברה נעימה ובלתי משעממת, בסביבות תל-אביב. מובן להן כי הן בחורים חייבים להיות בעלי מראה מלבב, ואחד חייב אפילו להיות בעל קומה גבוהה — 185 ס"מ בערך.

יש לי הרגשה שמי שיכתוב אליהן לא רק שימצא ברכה בעמלו, אלא שהוא גם יציל שתי נשמות ממכת השיעמום הראשוני.

★ ★ ★
יש להם עקרונות

(1184/56) אין רכב צמוד, ולכן הם יכרו לים להרשות לעצמם שיהיו להם עקרונות נשגבים. הם בפרינציפ אינם מעוניינים להתכתב עם בחורות שכל מטרת חייהן הינה רכב צמוד. כמו השועל ההוא וענבי הבוסר. אפילו אם הייתם משלמים לו מיליון לירות לא היה אוכל מהענבים.

ובכן, השניים הם שוטר וחילל בצבא הן קבע, וחשבי רמת-גן, בגיל 21. מעוניינים להכיר שתי בנות לצורך יציאה בחברה, רצוי מאזור רמת-גן וגבעתיים, בנות 17-19.

★ ★ ★
הסוד

פנייתה של (1184/57) היא אחת הנוגעות ללב שהגיעו אי-פעם אלי:

"אני בת 19. מבחינה חיצונית אין בי שום פגם. לא חסרים בחורים שהיו מוכנים להתידד אתי. אבל יש לי סוד גדול, המרתיע אותי מלעשות זאת: אני חולה בשחפת הריאות. מובן שאיש ממכרי אינו יודע על כך. אבל אינני רוצה לרמות איש. "הייתי מאד רוצה להכיר בחור נחמד, שגם הוא לוקה במחלתי, כי בלי גילוי-לב אין ידידות."

★ ★ ★
רע עז הנשמה

"כשהייתי ילד קטן", כותב (1184/58), "והיה לי רע על הנשמה, אז אמא שלי היתה אומרת מספר מלות חובה, וכן רגע הייתי מחייך בחושש שני-חובה."

אבל עכשיו אינו ילד קטן, וגם לא ילד גדול, כי אם חייל בן 20. וכשרע לו על הנשמה אין מי שתשמש תחליף לאמא-ההיקרה. "דוגרי", הוא מתחזה, "הייתי רוצה אחת כן."

אבל לא בגיל. כי הוא מתכוון לנערה בת 17-16, שתהיה מקורית בדעותיה, פחית, אמיצה ואפילו נחמדה. ("מגיע ל!"). מתניקות כאלה אפשר באמת להיחנק.

ספורט

(המשך מעמוד 19)

המינימום שיבטיחו להם כרטיס-נסיעה לרומא. ספורטאי אחד זכה להישג שאם יצליח לחזור עליו ברומא יעבור אוטומטית לתחרויות הגמר.

היה זה הספורטאי הצעיר עמוס גרודוויץ-נובסקי (20), שהשיג בפעם הראשונה בארץ, הישג, הרחוק אמנם, עדיין, מהשיא הביני לאומי, אך נחשב בכל זאת להישג נכבד בכל ארץ בעולם: הוא קפץ למרחק של 7.40 מטר, שבר את השיא הקודם של 7.15 מטר. בשבוע בו ניצחה נבחרת הכדורגל הישראלית את נבחרתה של אנגליה הצעירה, לא התפנו רבים ליחס חשיבות והערכה להישג זה.

ראשון עם נקע. עמוס, יליד תל-אביב, שסיים לפני חודשים את שרותו הצבאי,

קופץ גרודווינסקי בפעויה כרטיס טיסה לרומא

לא ראה אף בחלומו הטוב ביותר את עצמו קופץ לראש תור הספורטאים הישראליים. הוא החל את הקריירה הספורטאית שלו בשעורי ההתמלחות בבית-הספר המקצועי שבח. כשהיה בין 15, השתתף בתחרויות אליפות בתי-הספר, קפץ למרחק של 5.90 מטר, השיג מקום ראשון מבלי שיהיה לו מושג על קפיצה לרוחק.

רק לפני שלוש שנים החל להתאמן בקשר דנות במכבי הצפון, תל-אביב, בהשגחתם של המאמנים מיוציק ודוד גרין. הוא התחיל לעסוק בזה ברצינות, הצליח תוך זמן קצר להגיע לשורה הראשונה של הרצים בישראל. בעת שרותו בצבא במסגרת ה"נח"ל לא יכול היה עמוס להשתתף בתחרויות תחרויות האליפות הצבאית. כיוון שלא היה מי שייצג את יחידתו בריצה למרחק 100 מטר, הוא קיבל הוראה ממפקדו לרוץ. צבא זה צבא, ופקודה זו פקודה. עמוס רץ ברגל נקועה בזמן הטיוב של 11 שניות.

במרוצת הימן החל הספורטאי הצעיר לרוץ למרחק 400 מטר, ריצה המקנה כושר גדול יותר. את הקפיצה לרוחק נזח כמעט לחלוטין. מדי שבוע היה מקדיש ארבעה ימים לאימונים מפרכים. רק לאחרונה כשהרגיש ששיפר את מהירותו, החל עמוס להתאמן שוב בקפיצה לרוחק. רק גיד פגוע ברגלו מונע ממנו להגיע להישגים בשטח זה.

כשהופיע לתחרויות, השבוע, היה עמוס משוכנע שצליחה להגיע למרחק של שבעה מטרים. כשניחר מעל קרש הקפיצה, עוררה קפיצתו קריאות התפעלות בקהל. הוא קפץ הרחק מעבר לדגלון שסימל את השיא היראלי הקודם. למרות שקפיצה זו נפסלה התברר כי הוא קפץ 7.40 מטר. בקפיצה שניה, שלא נפסלה, השיג עמוס את אותה התוצאה הפנטסטית. "חשבתי שאני משתגע", הודה עמוס.

היתה זו הצהרה מסוכנת במקצת לגבי צעיר, שלפניו עוד חמש שנים טובות של התקדמות, שבהן ישיג ודאי תוצאות טובות עוד יותר, אם ימשיך בקצב האימונים הנוכחי.